

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

L'OBC broda un Xostakóvitx inèdit

Redacció on 23 març, 2016 / Comments closed

Kazushi Ono, amb l'OBC. © May/Zircus (foto d'arxiu)

TEMPORADA OBC. Veus masculines de Cor Madrigal, Cor Lieder Càmera, Orfeó Català i Cor Jove de l'Orfeó Català. Nikolai Didenko, baix. Dir.: Kazushi Ono. Obres de Mozart i Xostakóvitx. **L'AUDITORI. 19 DE MARÇ DE 2016.**

Per Xavier Chavarría

Concert de gran intensitat dramàtica el que ens va oferir aquest cap de setmana l'OBC, amb la presència (per fi!) del seu titular, Kazushi Ono: és una autèntica llàstima aquest règim de visites escadusseres que fa a l'orquestra, que no li permeten aprofundir prou en el so, i crear una personalitat pròpia d'un instrument que, sempre ho hem dit, té matèria de primera qualitat com per convertir-se en alguna cosa més que una orquestra més. Fa la sensació que continuem tenint una orquestra òrfena, i intuïm que una major presència del seu titular crearia una altra dinàmica, donaria un altre aire a l'OBC. Aquest concert en va ser una bona mostra, perquè en els poquíssims assajos de conjunt que probablement van tenir per preparar-lo, Ono va ser capaç de treure de l'orquestra un so brillant, acurat, amb matisos i subtileces inusuals, i en dues obres tan contrastants i delicades com les d'aquest concert. A la primera part, en un Mozart extravertit com el de la *Simfonia núm. 39*, que tot i haver estat interpretada amb un nombre d'efectius excessiu per a una obra així, va sonar àgil, polida i ajustada, sense excessos però amb innombrables matisos. Mozart no és el territori adequat per fer lluir una formació com aquesta, però la lectura que en va fer Ono va permetre sentir-ne colors i detalls poc habituals. Paper destacat de la fusta, i en general bona resposta de la corda, que es va moure en uns paràmetres estilístics coherents.

El plat fort, però, venia a la segona part, amb la interpretació de la *Simfonia núm. 13, op. 113*, anomenada "Babi Iar", de Dmitri Xostakóvitx, una obra de gran intensitat dramàtica i basada en un text terrible i tràgic. Cal destacar que l'OBC interpretava aquesta simfonia per primera vegada en la seva història, fet que atorgava una transcendència especial a aquests concerts. Aquest enorme retaule simfonicocoral, escrit per a baix solista, cor de veus masculines i una orquestra ben nodrida, va ser compost l'any 1962 com a homenatge als trenta-tres mil jueus executats pels nazis en una sola nit, el 30 de setembre de 1941, durant la Segona Guerra Mundial en un barranc proper a Kíev anomenat Babi Iar. Després de vint anys de silenci i oblit, el jove poeta levgueni levtuixenko va escriure un poema terrible recordant aquella massacre i denunciant també l'oblit vergonyós i còmplice de les autoritats soviètiques. Aquest poema va impressionar tant Xostakóvitx, que va voler convertir en música no només els fets narrats, sinó també la monstruosa manipulació que fan dels fets històrics els règims totalitaris com el que ell mateix va estar patint durant dècades. I de la indignació i la convicció del poder de l'art com a desvetllador de consciències, en va sortir aquesta simfonia monumental en cinc quadres, d'una hora de durada i amb un desplegament sonor considerable i ple de contrastos. El pes dramàtic de l'obra el du un baix solista que fa la narració amb un to amarg i ombrívol. Nikolai Didenko, amb una veu de gran tonatge però ben domesticada, va atorgar el to adequat al seu rol. El cor, format exclusivament per veus masculines, aplegava cantaires de quatre cors catalans: l'Orfeó Català, Madrigal, Lieder Càmera i Cor Jove de l'Orfeó Català. Probablement Xostakóvitx pensava en un timbre i en un color vocals diferents dels que abunden per les nostres latituds, però la prestació d'aquesta seixantena de cantaires va ser òptima, precisa, unànime en la dicció de la llengua russa i amb una força allunyada dels retrunyidors cors caucàsics però més que suficient. Kazushi Ono va acoblar amb molta destresa aquests dos plans sonors i va convertir l'orquestra en un oceà de sons expressiu i de bona intensitat, molt convincent, llòbrec en l'episodi de "Les pors", sarcàstic i punxant en el dedicat a l'"Humor", i de gran lirisme als fragments inicial i final d'una obra que va colpir i va sorprendre positivament bona part de l'escàs públic que va presenciar el concert, i que el va viure com un descobriment.

Share this post: Like 43 Tweet